

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **R. B.**
bytem P.
zastoupen JUDr. Ing. Ondřejem Horázným, advokátem
sídlem Ondříčkova 1304/9, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2016 č.j. 294/2016-160-SPR/6

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 6. 11. 2015 č.j. MHMP 1932897/2015/Kas, sp. zn. S-MHMP 1724723/2015/Kas a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce shledán vinným tím, že dne 25. 9. 2015 kolem 9.23 hodin řídil motorové vozidlo v Praze 1 po mostě Legií ve směru od ul. Vítězné ke křižovatce s ul. Smetanovo nábreží – ul. Národní – ul. Masarykovo nábreží, na kterém nerespektoval dopravní značku B21a (zákaz předjíždění) a vodorovnou dopravní značku V1a (podélná čára souvislá) a s vozidlem zde předjížděl, a tím, že dne 1. 10. 2015 kolem 14.17 hodin řídil motorové vozidlo v Praze 2 po ulici náměstí Míru ve směru od ul. Anglické k ul. Rumunské a před křižovatkou s ul. Jugoslávskou se s vozidlem zařadil do pravého jízdního pruhu určeného vodorovným dopravním značením (dopravní značka IP19) k odbočení doprava do ul. Jugoslávské; po rozsvícení zeleného světla světelného signalizačního zařízení křižovatky však neodbočil, ale pokračoval v přímém směru jízdy po

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

ul. náměstí Míru k ul. Rumunské. Těmito jednáními dle správních orgánů porušil povinnosti uložené mu závazně v § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), čímž spáchal, byť i z nedbalosti, přestupky podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7. a písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, za což mu byla podle § 125c odst. 4 písm. d), odst. 5 téhož zákona uložena pokuta ve výši 8.000 Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 10 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a dále povinnost uhradit správnímu orgánu prvního stupně náhradu nákladů řízení v paušální částce 1.000 Kč.

2. Žalobce v doplnění žaloby namítal, že oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 25. 9. 2015 bylo vypracováno dne 7. 10. 2015; následně bylo vydáno (předáno k poštovní přepravě) tak, že tato písemnost byla připravena k vyzvednutí adresátem dne 9. 10. 2015. „Oznámení o zahájení řízení o přestupku (rozšířené obvinění)“ bylo vypracováno dne 12. 10. 2015, tedy v době, kdy správní orgán nemohl vědět, zda bylo oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 25. 9. 2015 adresátem vyzvednuto, či nikoliv. Správní orgán tedy dle žalobce nemohl mít jistotu, zda je první řízení již zahájeno. Podle žalobce není pochyb o tom, že byla zahájena dvě řízení o dvou různých skutcích ze dvou různých dnů a že ve věci mělo proběhnout společné řízení; správní orgán však nesplnil svoji povinnost vhodným způsobem vyrozumět žalobce o spojení řízení a řízení pak vést pod novým číslem jednacím (příp. spisovou značkou). Žalobce rovněž namítl, že nepřijatelné je i tvrzení žalovaného, že co se týká formulace „Oznámení o zahájení řízení o přestupku (rozšířené obvinění)“, tak „pojem rozšířené obvinění je uveden v závorce a správní orgán prvního stupně chtěl nejspíš tímto nevhodným vyjádřením poukázat na to, že oznámení obsahuje další obvinění o jiný skutek, který bude projednán ve společném řízení v termínu již obviněnému oznámeném.“ Žalovaný dle žalobce uvedl pouze své domněnky a nikoliv skutečně zjištěný stav věci. Žalobce dále uvedl, že v případě opravy protokolu o ústním jednání rozhodně nebyl dodržen zákonný postup. Nejenže byl protokol o ústním jednání účelově doplněn až po třech měsících na základě námitek v odvolání, tedy po vydání rozhodnutí, ale navíc se tak nestalo způsobem uvedeným v § 18 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“). Podle žalobce protokol byl podstatně změněn takovým způsobem, že se rozhodně nemohlo jednat o chybu v psaní. Dne 5. 2. 2016 bylo vydáno opravné usnesení, které bylo zasláno do datové schránky zmocněnce žalobce; nejednalo se tedy o usnesení „do spisu“; jelikož proti tomuto usnesení nebylo možné podat odvolání, neměl žalobce prakticky žádnou možnost obrany; jelikož žalobce nebyl před vydáním rozhodnutí s konečným zněním protokolu seznámen, nezbyvá než konstatovat, že byl porušen i § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce rovněž namítl, že nebyl dodržen postup dle § 18 odst. 6 správního řádu. Podle žalobce se žalovaný v podstatě nijak relevantně nevyjádřil k námitce týkající se fotodokumentace; není pochyb o tom, že spisová dokumentace obsahuje pět fotografií, z nichž dvě jsou fotografie řidičského průkazu, a tedy k prokazovanému přestupku nemají žádný vztah; další tři fotografie jsou bez jakéhokoliv popisu (především doby a místa jejich pořízení); je o nich možné s jistotou pouze tvrdit, že byly pořízeny na blíže neurčeném místě v nijak neurčené době; jelikož fotografie neobsahují žádný řádný popis, není jasné, na základě čeho dospěl žalovaný k závěru, že fotografie časově navazují na videozáběry. Žalobce rovněž namítl, že se nejednalo ani nemohlo jednat o předjíždění, a tedy, že jeho přestupek byl nesprávně právně kvalifikován. Podle žalobce je z videozáznamu zřejmé, že se nejednalo o předjíždění, ale o nedovolené objetí stojící kolony vozidel po tramvajovém pásu (což má vyplývat i z rozhodnutí správního orgánu), tedy po

části pozemní komunikace. Podle žalobce se tedy nejednalo o předjíždění, nýbrž o objíždění. Žalobce také namítl, že je třeba uvést konkrétní důvody, proč byly aplikovány právě dané předpisy a proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí. Absence úvah správního orgánu při hodnocení důkazů a podkladů pro rozhodnutí a úvah při výkladu a aplikaci právních předpisů zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, která ho činí nezákonným. Žalovaný měl přezkoumat zákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a posoudit, zda byly zjištěny všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch a stejně tak v neprospěch žalobce. Takto žalovaný dle žalobce neučinil, což je v rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu; dále nebylo vůbec přistoupeno k výsledku svědků – policistů, kteří by mohli upřesnit skutkový děj tak, jak jej sami vnímali. U přestupku ze dne 1. 10. 2015 žalobce v rámci odvolání uvedl, že se vše odehrálo skutečně tak, jak uvedl správní orgán a jak je zjevné z videozáznamu; pouze bylo zdůrazněno, že naprosto stejným způsobem se chovali i policisté jedoucí za žalobcem, a byla vyslovena pochybnost, zda měli policisté při jízdě zapnuté výstražné zařízení; takové zjištění mělo za cíl vyloučit, že předmětný videozáznam nebyl důkazem získaným pouze za cenu spáchání přestupku policisty. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí tvrdil, že na videozáznamu je při najíždění do křižovatky s ulicí Rumunská v odrazu od svislé dopravní značky zřetelně vidět blikání modré barvy výstražného zařízení umístěného na policejním vozidle; k tomu žalobce uvedl, že při velmi pečlivém a opakovaném zhlédnutí zmíněné části videozáznamu je skutečně vidět jistou velmi mírnou změnu barvy svislé dopravní značky; tento jev však podle názoru žalobce nelze jednoznačně vykládat jako blikání modré barvy výstražného zařízení; tento jev mohl samozřejmě vzniknout od čehokoliv jiného; při jízdě za dojížděným bílým vozidlem žalobce žádné blikání modré barvy vidět není. Žalobce podotkl, že do odůvodnění rozhodnutí nepatří doporučení žalovaného, čeho se má správní orgán příště vyvarovat; v této souvislosti žalobce odmítl i tvrzení žalovaného, že si řádně nepřečetl obsah oznámení. Žalobce rovněž brojil proti části poučení napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno, že podle § 91 odst. 1 správního řádu se proti tomuto rozhodnutí nelze dále odvolat; podle žalobce žalovanému zřejmě uniklo, že odvolání není možno podat proti žádnému (tedy ani prvostupňovému) rozhodnutí, které vydal ústřední správní úřad, ministr, státní tajemník ministerstva nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu; poučení je tak nesprávné a matoucí. Jedna z možných správných formulací podle žalobce je tak např.: „Toto rozhodnutí je konečné. Podle § 91 odst. 1, ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu, proti němu nelze podat rozklad.“ Veškerá tvrzení žalovaného dle žalobce působí nikoliv jako relevantní argumenty, ale daleko spíše jako snaha za každou cenu, a to i za cenu tolerování nezákonností, „podržet“ svůj podřízený správní orgán. Tuto snahu nelze chápat jinak než jako snahu omluvit a bagatelizovat všechna pochybení správního orgánu. Závěrem žalobce namítl, že žalovaný vůbec nevyvrátil právně relevantním a přezkoumatelným způsobem tvrzení žalobce uvedená v odvolání; žalovaný se tedy nevypořádal s argumenty žalobce a právně a skutkově je řádně nehodnotil. Tím zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nejprve uvedl, že „Oznámení o zahájení řízení o přestupku“ ze dne 25. 9. 2015 bylo doručeno až dne 20. 10. 2015, přičemž další „Oznámení o zahájení řízení o přestupku – (rozšířené obvinění)“ ze dne 1. 10. 2015 bylo vydáno dne 12. 10. 2015, tedy ještě před doručením písemnosti (správní orgán prvního stupně ještě neměl zpět doručenkou, kdy ještě řízení nebylo dle § 46 odst. 1 správního řádu zahájeno a správní orgán prvního stupně tak mohl oba skutky spojit a projednat ve společném řízení dle § 140 odst. 1 správního řádu. Dle § 57 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále též

„zákon o přestupcích“), se ve společném řízení neprojedná ten přestupek, který byl spáchán až po zahájení řízení o jiném přestupku. Správní orgán prvního stupně řádně vyrozuměl žalobce v druhém odstavci „Oznámení o zahájení řízení o přestupku“ ze dne 1. 10. 2015, že tento přestupek bude projednán ve společném řízení s přestupkem ze dne 25. 9. 2015. Ve smyslu § 140 odst. 4 správního řádu poznamenal správní orgán prvního stupně do spisu, konkrétně do protokolu o ústním jednání, skutečnost, že je vedeno společné řízení a nebylo tak nutné vypracovávat samostatné usnesení, což navíc není z právní praxe obvyklé. Správní orgán vydává usnesení o spojení řízení jen tehdy, kdy mu právní úprava umožňuje rozhodnout, zda společné řízení konat či nekonat, což není tento případ, neboť správní orgán prvního stupně neměl možnost volby. K námitce žalobce týkající se protokolu o ústním jednání žalovaný konstatoval, že protokol obsahuje skutečně pouze chyby v psaní, které rozhodně nelze označovat jako vady takové závažnosti, které by mohly zapříčinit zrušení rozhodnutí. Co se týče opravného usnesení vyhotoveného správním orgánem prvního stupně dne 5. 2. 2016, kterým byla provedena oprava protokolu, konkrétně gramatických chyb a doplnění vypuštěných částí vět, žalovaný shledal, že takové chyby nejsou vadami takové závažnosti, aby měly vliv na správnost či zákonnost vydaného rozhodnutí. Byly způsobeny zřejmou nepozorností úřední osoby při psaní protokolu o ústním jednání. Dle § 18 odst. 6 správního řádu tak postačí opravit zřejmé nesprávnosti vydáním opravného usnesení, které se pouze poznamená do spisu. V tomto případě byl tak žalobce vyrozuměn o této skutečnosti nad rámec. Provedená oprava protokolu nemá vliv na nové posouzení projednávaných přestupků, jelikož nezapříčinila změnu popisu událostí, jak se domnívá žalobce; lze ji tak zhojit dle § 18 odst. 5 správního řádu, jak správně učinil správní orgán prvního stupně. Co se týče žalobní námítky týkající se fotodokumentace a videozáznamů k oběma přestupkům, žalovaný ve svém vyjádření zastával stejný postoj jako v odvolacím řízení, neboť na předložené fotodokumentaci ze dne 25. 9. 2015 jsou jasně vidět dopravní značky č. B21a („Zákaz předjíždění“) a č. V1a („podélná čára souvislá“) umístěné před začátkem mostu. Z videozáznamu je jasné patrné, že řidič tyto dvě dopravní značky nerespektoval, čímž porušil svým jednáním povinnosti vyplývající mu z § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Podle žalovaného není pravdou tvrzení žalobce, že se jednalo o nedovolenou jízdu na tramvajovém pásu. Vzhledem k umístění dopravní značky B21a („Zákaz předjíždění“) je správně tento přestupek vyhodnocen jako porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a nejedná se tak o objíždění, jak se domnívá žalobce. Z videozáznamu k přestupku ze dne 1. 10. 2015 je patrné, že při najíždění do křižovatky s ulicí Rumunská v odrazu od svislé dopravní značky je zřetelně vidět blikání modré barvy výstražného zařízení umístěného na policejním vozidle. Zúčastněná hlídka Policie České republiky tak při stíhání vozidla žalobce měla zapnutá výstražná zařízení. K námitce žalobce týkající se poučení v rozhodnutí žalovaný uvedl, že citoval § 91 odst. 1 správního řádu, a proto považuje tuto námitku za irelevantní. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

4. Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného uvedl, že žalovaný se odvolával na § 140 odst. 4 správního řádu, podle něhož usnesení podle odstavců 1 a 3 se pouze poznamená do spisu. Podle žalobce za takové poznamenání nelze považovat žalovaným zmiňovaný postup až při ústním jednání, navíc v nepřítomnosti žalobce. Podle žalobce předvolání ze dne 12. 10. 2015, kde se pouze hovoří o „rozšíření obvinění“, trpí vadou. Právě zde měl být obviněný informován, že se bude jednat o společné řízení o dvou přestupcích, nikoli o rozšíření obvinění jednoho přestupku. Uvedený postup dle žalobce ani nelze považovat za usnesení ve smyslu § 140 odst. 1 správního řádu, poněvadž toto tzv. usnesení postrádá povinné

náležitosti podle § 68 správního řádu a podle § 76 odst. 3 správního řádu se o takovém usnesení účastníci vhodným způsobem vyrozumí. To se rozhodně nestalo. Podle žalobce byl správní orgán povinen užít takový postup, který opravdu vede k vyrozumění účastníka o vydaném usnesení. Takový postup, který by pouze formálně vyhovoval jazykovému výkladu daného ustanovení, je v hrubém rozporu s principem veřejné správy jako služby veřejnosti (§ 4 odst. 1 správního řádu), neboť úmysl zákonodárce bezesporu směřoval k tomu, aby i o těchto nejjednodušších procesních úkonech byli přiměřeným způsobem informováni účastníci řízení. Jednoznačně tedy vyrozumění mělo předcházet ústnímu jednání. Zvoleným postupem byl žalobce mimo jiných vad krácen i na právu na obhajobu, když informace o spojení řízení přišla na ústním jednání v jeho nepřítomnosti a on na ni nemohl nijak reagovat a přizpůsobit tomu svoji obhajobu. Pokud jde o opravu protokolu z ústního jednání, žalobce setrval na svých argumentech. Žalobce dle svého tvrzení přinejmenším nebyl poučen se k této opravě vyjádřit, což ani nemohl, už proto, že byla provedena až po vydání rozhodnutí. Je tedy zřejmé, že bylo porušeno právo žalobce dle § 36 odst. 3 správního řádu. Pokud jde o žalobcovu tvrzení, že ve spise je několik fotografií, u nichž absentuje jakýkoliv popis a není zřejmé, kdy byly pořízeny, žalovaný dle žalobce není nijak schopen vyvrátit jeho tvrzení (ani se o to nesnaží). Co se týče skutku spočívajícího v nedovoleném předjíždění, žalobce konstatoval, že žalovaný vztahoval jeho chování pouze k dopravní značce B21a, nikoli k tomu, zda vozidla, která míjel, byla, či nebyla v pohybu, což je právě znak předjíždění.

5. Správní spis pak obsahuje především následující pro danou věc podstatné dokumenty: CD s videozáznamem spáchání přestupku ze dne 25. 9. 2015, nedatovaná fotografická dokumentace, úřední záznam Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha I, dopravního inspektorátu ze dne 25. 9. 2015 č.j. KRPA-392849-2/PŘ-2015-001106, úřední záznam Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha II, oddělení hlídkové služby Vinohrady ze dne 2. 10. 2015 č.j. KRPA-400196-2/PŘ-2015-001264, CD s videozáznamem spáchání přestupku ze dne 1. 10. 2015, oznámení správního orgánu prvního stupně o zahájení řízení o přestupku a předvolání ze dne 7. 10. 2015 č.j. MHMP 1752575/2015/Kas včetně doručanky, písemnost správního orgánu prvního stupně nazvaná „Oznámení o zahájení řízení o přestupku (rozšíření obvinění) – PŘEDVOLÁNÍ“ ze dne 12. 10. 2015 č.j. MHMP 1776226/2015/Kas včetně doručanky, protokol o ústním jednání o přestupku správního orgánu prvního stupně ze dne 4. 11. 2015 č.j. MHMP 1932792/2015/Kas, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 11. 2015 č.j. MHMP 1932897/2015/Kas, sp. zn. S-MHMP 1724723/2015/Kas, blanketní odvolání žalobce ze dne 20. 11. 2015, doplnění odvolání žalobce doručené správnímu orgánu prvního stupně dne 3. 2. 2016, opravné usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 5. 2. 2016 č.j. MHMP 197595/2016/Kas, doplnění odvolání žalobce doručené správnímu orgánu prvního stupně dne 22. 2. 2016, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2016 č.j. 294/2016-160-SPR/6.
6. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 28. 6. 2018 účastníci řízení setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování

správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

8. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 25. 9. 2015 kolem 9.23 hodin řídil motorové vozidlo tovární značky X v Praze 1 po mostě Legií ve směru od ulice Vítězné ke křižovatce s ulicí Smetanovo nábřeží, přičemž po tramvajovém pásu předjel zleva auta (jež následně rovněž odbočila vlevo) v okamžiku, kdy se před křižovatkou rozjížděla poté, co se na světelném signalizačním zařízení křižovatky rozsvítilo zelené světlo a v přímém směru projely tramvaje, přestože měl respektovat přinejmenším dopravní značku V1a (podélná čára souvislá). Dne 1. 10. 2015 kolem 14.17 hodin žalobce řídil stejné vozidlo v Praze 2 po ulici náměstí Míru ve směru od ulice Anglické k ulici Rumunské a před křižovatkou s ulicí Jugoslávskou se s vozidlem zařadil do pravého jízdního pruhu určeného vodorovným dopravním značením (dopravní značka IP19) k odbočení doprava do ulice Jugoslávské. Po rozsvícení zeleného světla světelného signalizačního zařízení křižovatky však neodbočil, ale pokračoval v přímém směru jízdy po ulici náměstí Míru k ulici Rumunské. Správní orgán prvního stupně vydal oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání ze dne 7. 10. 2015, jímž zahájil řízení o přestupku ze dne 25. 9. 2015 a předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 4. 11. 2015 v 9.00 hodin. Tato písemnost byla žalobci doručena fikcí dne 19. 10. 2015. Dne 12. 10. 2015 pak správní orgán prvního stupně vydal písemnost s názvem „Oznámení o zahájení řízení o přestupku (rozšíření obvinění) – PŘEDVOLÁNÍ“, jímž zahájil řízení o přestupku ze dne 1. 10. 2015 a předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 4. 11. 2015 v 9.00 hodin (do stejné místnosti). Tato písemnost byla žalobci doručena fikcí dne 26. 10. 2015. Z protokolu o ústním jednání správního orgánu prvního stupně ze dne 4. 11. 2015, jehož se žalobce nezúčastnil, vyplývá, že o přestupcích ze dne 25. 9. 2015 a 1. 10. 2015 bylo vedeno společné řízení. Správní orgán vydal rozhodnutí ze dne 6. 11. 2015 č.j. MHMP 1932897/2015/Kas, sp. zn. S-MHMP 1724723/2015/Kas, jímž byl žalobce uznán vinným tím, že dne 25. 9. 2015 kolem 9.23 hodin řídil motorové vozidlo v Praze 1 po mostě Legií ve směru od ul. Vítězné ke křižovatce s ul. Smetanovo nábřeží – ul. Národní – ul. Masarykovo nábřeží, na kterém nerespektoval dopravní značku B21a (zákaz předjíždění) a vodorovnou dopravní značku V1a (podélná čára souvislá) a s vozidlem zde předjížděl, a tím, že dne 1. 10. 2015 kolem 14.17 hodin řídil motorové vozidlo v Praze 2 po ulici náměstí Míru ve směru od ul. Anglické k ul. Rumunské a před křižovatkou s ul. Jugoslávskou se s vozidlem zařadil do pravého jízdního pruhu určeného vodorovným dopravním značením (dopravní značka IP19) k odbočení doprava do ul. Jugoslávské; po rozsvícení zeleného světla světelného signalizačního zařízení křižovatky však neodbočil, ale pokračoval v přímém směru jízdy po ul. náměstí Míru k ul. Rumunské. Těmito jednáními dle správního orgánu prvního stupně porušil povinnosti uložené mu závazně v § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích, čímž spáchal, byť i z nedbalosti, přestupky podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7. a písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, za což mu byla podle § 125c odst. 4 písm. d), odst. 5 téhož zákona uložena pokuta ve výši 8.000 Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 10 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a dále povinnost uhradit správnímu orgánu prvního stupně náhradu nákladů řízení v paušální částce 1.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal blanketní odvolání ze dne 20. 11. 2015, které bylo doplněno podáním jeho zmocněnce doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 3. 2. 2016. Správní orgán prvního stupně vydal opravné usnesení ze dne 5. 2. 2016, kterým provedl opravu protokolu o ústním jednání o přestupku ze dne 4. 11. 2015 (toto opravné usnesení bylo doručeno zmocněnci žalobce), načež zmocněnec žalobce

dne 22. 2. 2016 doručil správnímu orgánu prvního stupně další doplnění odvolání. Žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 6. 6. 2016 č.j. 294/2016-160-SPR/6, jímž odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.

9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

10. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7. zákona o provozu na pozemních komunikacích fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno.
11. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
12. Podle § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
13. V § 140 odst. 1 správního řádu je stanoveno: „Správní orgán může na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. Spojit řízení lze i v průběhu řízení za předpokladu, že tím nevznikne nebezpečí újmy některému z účastníků.“
14. Podle § 140 odst. 4 správního řádu usnesení podle odstavců 1 a 3 se pouze poznamená do spisu.
15. V § 57 zákona o přestupcích ve znění účinném v rozhodném období bylo stanoveno:
*„(1) Jestliže pachatel se dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy a které je příslušný projednávat též orgán, projednávají se tyto přestupky ve společném řízení.
(2) Společné řízení se koná též proti všem pachatelům, jejichž přestupky spolu souvisejí a jsou projednávány týž orgánem. K urychlení řízení nebo z jiného důležitého důvodu lze věc některého pachatele přestupku vyloučit ze společného řízení.
(3) Ve společném řízení se neprojednává přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku.“*
16. Pokud jde o žalobcovy námitky ohledně tvrzeného pochybení správního orgánu prvního stupně při spojování řízení a během vedení společného řízení o přestupcích, zdejší soud předesílá, že nedošlo k porušení § 57 odst. 3 (dnes již zrušeného) zákona o přestupcích, neboť přestupek ze dne 1. 10. 2015 byl spáchán ještě před zahájením řízení o přestupku ze dne 25. 9. 2015. Oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 25. 9. 2015 totiž bylo vydáno dne 7. 10. 2015 (a doručeno žalobci dne 19. 10. 2015), není tedy pochyb, že k porušení § 57 odst. 3 zákona o přestupcích nedošlo a správní orgán prvního stupně byl oprávněn, resp. povinen dle § 57 odst. 1 zákona o přestupcích vést o obou těchto přestupcích společné řízení. Bez významu je pak argumentace žalobce o tom, že správní orgán prvního stupně v okamžiku vypracování druhého oznámení o zahájení řízení o

přestupku ze dne 1. 10. 2015 (tj. ke dni 12. 10. 2015) nemohl vědět, zda žalobci již bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o prvním přestupku spáchaném dne 25. 9. 2015. Pro posouzení otázky, zda se má vést společné řízení, nebo nikoliv, je ve smyslu § 57 odst. 3 zákona o přestupcích rozhodná okolnost, zda další přestupek byl spáchán před nebo po zahájení řízení o prvním přestupku. V daném případě není pochyb o tom, že další přestupek byl spáchán dne 1. 10. 2015, tedy ještě před zahájením řízení (dokonce ještě před zpracováním oznámení o zahájení řízení) o přestupku ze dne 25. 9. 2015. Tato námitka je proto nedůvodná.

17. Správní orgán prvního stupně byl dle § 140 odst. 4 správního řádu povinen poznamenat usnesení dle § 140 odst. 1 správního řádu do spisu. Jak je stanoveno v § 76 odst. 3 větě třetí před středníkem správního řádu, o usnesení, které se pouze poznamená do spisu, se účastníci vhodným způsobem vyrozumí. Skutečnost, že o obou přestupcích je vedeno společné řízení, byla zaznamenána v protokole o ústním jednání o přestupku ze dne 4. 11. 2015 („Správní orgán oddělení správního řízení odboru dopravněsprávních činností Magistrátu hlavního města Prahy Vám sděluje, že je proti R. B. ve smyslu § 57 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, vedeno společné řízení ve:...” – viz s. 2 protokolu o ústním jednání ze dne 4. 11. 2015; informace o tom, že nový skutek byl zařazen do společného řízení, se pak v tomto protokole o ústním jednání objevila ještě jednou na s. 1). Přestože správní orgán prvního stupně neoznačil žádnou pasáž textu, kde se zmiňoval o vedení společného řízení o obou přestupcích, formálně jako usnesení, zdejší soud považuje takovou formulaci za dostatečně vhodné vyrozumění ve smyslu § 76 odst. 3 správního řádu, neboť z této formulace je nade vší pochybnost seznatelné, že o obou přestupcích žalobce bylo vedeno společné řízení. Je pak pouze věci žalobce, že se ústního jednání, k němuž byl řádně předvolán, nezúčastnil. V této souvislosti je třeba připomenout všeobecně uznávanou právní zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* (zákony jsou psány pro bdělé). Skutečnosti, že o přestupcích bude vedeno společné řízení, pak kromě (byť nepříliš vhodného) názvu písemnosti ze dne 12. 10. 2015 [„Oznámení o zahájení řízení o přestupku (rozšíření obvinění) – PŘEDVOLÁNÍ“] nasvědčovala dále samotná skutečnost, že žalobce byl k ústnímu jednání jak o prvním, tak i o druhém přestupku předvolán ke správnímu orgánu prvního stupně na stejný den a hodinu, na totožnou adresu i do identické jednací místnosti, přičemž obě předvolání byla vydána se stejnou spisovou značkou S-MHMP 1724723/2015/Kas.
18. Lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2014 č.j. 6 As 74/2013-22, v němž je obsažen výklad účelu a smyslu institutu společného řízení ve smyslu § 57 odst. 1 zákona o přestupcích: „Z dikce citovaného ustanovení je patrné, že bude obligatorně dopadat na případy souběhu přestupků, které je příslušný projednávat tentýž správní orgán. Smysl a účel citovaného ustanovení podrobně vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 – 62, publikovaném pod č. 2248/2011 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). V něm dovodil, že při trestání správních deliktů tímž správním orgánem se přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů, neboť úprava zákona o přestupcích je ve vztahu k trestání souběhu přestupků na rozdíl od úpravy trestněprávní neúplná. Trestněprávní doktrína uvádí, že souběh „je dán tehdy, jestliže se pachatel dopustil dvou nebo více trestných činů dříve, než byl pro některý z nich vyhlášen soudem prvního stupně odsuzující rozsudek za podmínky, že tento rozsudek později nabyl právní moci a že o něm neplatí fikce neodsouzení“ (viz Šámal, P., Púry, F., Rizman, S.: *Trestní zákon. Komentář. I. díl. 6., doplněné a přepracované vydání*. C. H. Beck, Praha, 2004, str. 26). Tresty ukládané při postihu souběhu trestných činů „představují pro

pachatele výhodnější postup, neboť je v nich zohledněna skutečnost, že pachatel se dopustil dalšího trestného činu, aniž byl varován odsuzujícím rozsudkem týkajícím se dřívějšího trestného činu“ (viz Šámal, P., Púry, F., Rizman, S.: cit. dílo, str. 301). Za sbíhající se trestné činy je uložen shodný trest bez ohledu na to, zda je o těchto činech vedeno společné řízení. Z výše uvedeného je patrné, že § 57 odst. 1 zákona o přestupcích je procesní cestou vedoucí k naplnění § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, zakotvujícího pro účely trestání sbíhajících se přestupků princip absorpce (viz § 12 odst. 2 věta první citovaného zákona: „Za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný.“). Samotné porušení § 57 odst. 1 zákona o přestupcích ovšem ještě nelze bez dalšího považovat za takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. O tu se může jednat až v případě, kdy se správní orgán na základě porušení § 57 odst. 1 zákona o přestupcích dopustí zároveň ještě jiného zásahu do práv účastníka řízení, jako právě uložení trestu v rozporu s výše uvedenou zásadou absorpce (shodně viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 3. 2013, č. j. 1 A 10/2010 – 67).“ V daném případě byl smysl a účel institutu společného řízení dle § 57 zákona o přestupcích naplněn, neboť v souladu s tímto ustanovením bylo o obou přestupcích žalobce vedeno společné řízení, v rámci něhož byl zcela v souladu se zákonem uplatněn princip absorpce. Že o obou přestupcích mělo být vedeno společné řízení, přitom připustil i sám žalobce v doplnění žaloby („Rovněž není pochyb o tom, že ve věci mělo proběhnout společné řízení.“). Žalobce se pak o vedení společného řízení musel dozvědět nejpozději v okamžiku doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Je třeba podotknout, že žalobce ani v doplnění žaloby, ani v rámci odvolacího řízení nezpochyboval závěr, že podmínky pro vedení společného řízení ve smyslu § 57 zákona o přestupcích byly naplněny, nýbrž brojil toliko proti způsobu, jakým byl o vedení společného řízení vyrozuměn (neuvedl však, jak konkrétně měl být zkrácen na svých právech tvrzeným nevyrozuměním o vedení společného řízení), přičemž pouze svojí pasivitou zavinil, že se o vedení společného řízení nedozvěděl na ústním jednání o přestupku dne 4. 11. 2015, jehož se nezúčastnil, přestože k němu byl řádně předvolán. Z uvedených důvodů zdejší soud považuje tyto žalobní námitky za nedůvodné a účelové.

19. Žalobcovy námitky dále směřovaly proti opravnému usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 5. 2. 2016 č.j. MHMP 197595/2016/Kas, jímž byla provedena oprava protokolu o ústním jednání o přestupku ze dne 4. 11. 2015, a to tak, že na listu 1. v části: „Dnešního dne v 09:00 hodin byla provedena prezentace předvolaných správní orgánem na oddělení správního řízení odboru dopravněsprávních činností Magistrátu hl. m. Prahy k nařízenému ústnímu jednání o přestupku...“ došlo k opravě tak, že tato část po opravě zní: „Dnešního dne v 09:00 hodin byla provedena prezentace předvolaných správní orgánem na oddělení správního řízení Odboru dopravněsprávních činností Magistrátu hl. m. Prahy k nařízenému ústnímu jednání o přestupcích...“, a dále tak, že na listu 3. v části „projíždí po mostě od ulice Vítězné, kdy předjíždí kolonu vozidel po projetí tramvají v obou směrech a odbočuje protisměrem doleva na Smetanovo nábř.. Následně je zastaven orgánem Policie ČR.“ došlo k opravě tak, že tato část po opravě zní: „Promítnut videozáznam zajištěný orgánem Policie ČR z palubní kamery služebního vozidla, na kterém je vidět, jak vozidlo řidiče B. projíždí po mostě od ulice Vítězné, kdy předjíždí kolonu vozidel po projetí tramvají v obou směrech a odbočuje protisměrem doleva na Smetanovo nábř.. Následně je zastaven orgánem Policie ČR.“

20. V § 18 správního řádu je stanoveno:

„(1) O ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech

souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.

(2) Protokol obsahuje zejména místo, čas a označení úkonů, které jsou předmětem zápisu, údaje umožňující identifikaci přítomných osob, vylíčení průběhu předmětných úkonů, označení správního orgánu a jméno, příjmení a funkci nebo služební číslo oprávněné úřední osoby, která úkony provedla. Údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona.

(3) Protokol podepisuje oprávněná úřední osoba, popřípadě osoba, která byla pověřena sepsáním protokolu, a dále všechny osoby, které se jednání nebo provedení úkonu zúčastnily. Odepření podpisu, důvody odepření a námitky proti obsahu protokolu se v protokolu zaznamenávají.

(4) Jiné osoby, jichž se obsah protokolu přímo dotýká, mohou bezprostředně po seznámení s protokolem podat stížnost (§ 175) proti jeho obsahu.

(5) Opravy zřejmých nesprávností, kterými jsou zejména chyby v psaní a počtech, v protokolu provádí oprávněná úřední osoba, která je stvrdí svým podpisem. Každá oprava musí být provedena tak, aby původní zápis zůstal čitelný. Může-li mít oprava právní význam, účastníci řízení se o ní vyrozumí.

(6) V případě jiných oprav, než které jsou uvedeny v odstavci 5, se o provedení opravy rozhodne usnesením, které se pouze poznamená do spisu.“

21. Žalobce nejprve brojil proti tomu, že protokol měl být účelově doplněn až po třech měsících na základě námitek v odvolání. Postup, kdy oprava protokolu je provedena až po přibližně třech měsících, však dle závěru zdejšího soudu není v rozporu se zákonem, neboť v § 18 správního řádu není stanovena žádná lhůta, v níž musí být provedena případná oprava protokolu; protokol pak byl opraven ještě před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž žalobce měl možnost na provedenou opravu ještě v průběhu správního řízení reagovat (což učinil podáním ze dne 22. 2. 2016).
22. Dále žalobce namítal, že správním orgánem prvního stupně provedená oprava se netýkala chyb v psaní. Zdejší soud k tomu uvádí, že v prvním případě došlo toliko k opravě jednotného čísla na číslo množné (u slova „přestupku“/“přestupcích“), v případě druhém pak v části protokolu týkající se dokazování byla pouze doplněna zjevně chybějící slova („Promítnut videozáznam zajištěný orgánem Policie ČR z palubní kamery služebního vozidla, na kterém je vidět, jak vozidlo řidiče B.“). Podle závěru soudu se tak jedná o chybu v psaní (tedy zřejmou nesprávnost), která nemá žádný vliv na zákonnost protokolu o ústním jednání, potažmo i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně či žalovaného. Provedená oprava tak naplňuje podmínky § 18 odst. 5 správního řádu. Zdejší soud na okraj podotýká, že i kdyby se nejednalo o opravu chyby v psaní ani jinou opravu zřejmých nesprávností ve smyslu § 18 odst. 5 správního řádu, nepochybně by šlo o jinou opravu ve smyslu § 18 odst. 6 správního řádu (na toto ustanovení ostatně odkázal sám správní orgán prvního stupně ve svém opravném usnesení). V této souvislosti lze odkázat na odbornou publikaci JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. § 18 [Protokol]. In: JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. Správní řád. 5. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 104. ISBN 978-80-7400-607-4: „Je-li nutné v protokolu provést jiné opravy, než jsou opravy zřejmých nesprávností, rozhodne správní orgán o provedení opravy usnesením. Takovými jinými opravami jsou takové opravy, které představují věcnou změnu obsahu protokolu. Usnesení o provedení opravy protokolu se pouze poznamená do spisu (viz § 76 odst. 3) a účastníci řízení se o něm vhodným způsobem vyrozumí. Proti tomuto usnesení se nelze odvolat (viz § 76 odst. 5).“ Správní orgán prvního stupně tedy byl oprávněn provést i jinou opravu než opravu zřejmých

nesprávností, přičemž v případě takové opravy ust. § 18 odst. 6 správního řádu nepočítá s vyrozuměním účastníků o provedení opravy. Pokud však taková oprava dle § 18 odst. 6 správního řádu byla provedena, není důvodu, aby správní orgán o ní nevyrozuměl účastníky (jak učinil v posuzovaném případě doručením opravného usnesení zmocněnci žalobce). Tím je zvyšován standard ochrany práv účastníků řízení. Ze shora uvedených důvodů soud uzavřel, že provedením opravy protokolu o ústním jednání ze dne 4. 11. 2015 ani vyrozuměním žalobce o provedení této opravy formou opravného usnesení ze dne 5. 2. 2016, jež bylo doručeno zmocněnci žalobce, nebyl porušen § 18 odst. 5 správního řádu. I kdyby opravné usnesení bylo třeba posuzovat jako opravu provedenou dle § 18 odst. 6 správního řádu, pak i takový postup správního orgánu prvního stupně by byl v souladu se zákonem. Nemůže obstát ani tvrzení žalobce o porušení § 36 odst. 3 správního řádu, k němuž mělo dojít tím, že žalobce nebyl seznámen s konečným zněním protokolu před vydáním rozhodnutí. Soud k tomu podotýká, že konečné znění protokolu není obsaženo ve správním spise a ze zákona nevyplývá povinnost správního orgánu po provedení opravy dle § 18 odst. 5 či odst. 6 správního řádu vyhotovit nové znění protokolu. Podstatné je, že žalobci, resp. jeho zmocněnci bylo doručeno opravné usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 5. 2. 2016, přičemž žalobce využil svého práva vyjádřit se k tomuto podkladu rozhodnutí (a to dalším doplněním odvolání doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 22. 2. 2016). Ani tato žalobní námitka proto není důvodná.

23. Žalobce dále namítal, že se v případě přestupku ze dne 25. 9. 2015 měl dopustit nanejvýše objíždění, nikoliv předjíždění.
24. Podle § 16 zákona o provozu na pozemních komunikacích řidič, který při objíždění vozidla, jež zastavilo nebo stojí, nebo při objíždění překážky provozu na pozemních komunikacích anebo chodce vybočuje ze směru své jízdy, nesmí ohrozit ani omezit protijedoucí řidiče a ohrozit ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. Přitom musí dávat znamení o změně směru jízdy.
25. Podle § 17 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích předjíždí se vlevo. Vpravo se předjíždí vozidlo, které mění směr jízdy vlevo a není-li již pochybnosti o dalším směru jeho jízdy. Při jízdě v připojovacím nebo odbočovacím pruhu se smí vpravo předjíždět též vozidlo jedoucí v průběžném pruhu. Odbočovací pruh je přídatný jízdní pruh určený pro odbočování (vyřazování) vozidel z průběžného jízdního pruhu.
26. Zdejší soud po zhlédnutí videozáznamu ze dne 25. 9. 2015 uvádí, že žalobce vozidlem po tramvajovém pásu předjel zleva auta (která následně odbočila vlevo) v okamžiku, kdy se před křižovatkou rozjížděla poté, co se na světelném signalizačním zařízení křižovatký rozsvítilo zelené světlo a v přímém směru projely tramvaje.
27. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017 č.j. 1 As 196/2016-24, publ. pod č. 3578/2017 Sb. NSS, je mimo jiné uvedeno: „Z tvrzení stěžovatelky ani ze skutkových zjištění přitom nevyplývá, že by vozidlo nacházející se před vozidlem stěžovatelky stálo před přechodem z důvodu poruchy nebo jiného důvodu trvalejší povahy, a vytvořilo tak překážku provozu na pozemních komunikacích, kterou by bylo třeba objet ve smyslu § 16 zákona o silničním provozu. Sama stěžovatelka v žalobě potvrdila, že se jednalo o „vozidlo, které odbočovalo vpravo do ulice Platnéřská a zastavilo před přechodem pro chodce a dávalo přednost chodci jdoucímu po přechodu pro chodce“.
Pro posouzení věci je nezbytné rozlišit pojmy „zastavení“ a „zastavení vozidla“. Podle § 2 písm. o) zákona silničním provozu „zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně

nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu“, podle písmene p) téhož ustanovení pak „zastavit vozidlo znamená přerušit jízdu z důvodu nezávislého na vůli řidiče“. Podle § 5 odst. 2 písm. f) téhož zákona řidič (kromě řidiče tramvaje) „nesmí ohrozit nebo omezit chodce, který přechází pozemní komunikaci po přechodu pro chodce nebo který zjevně hodlá přecházet pozemní komunikaci po přechodu pro chodce, v případě potřeby je řidič povinen i zastavit vozidlo před přechodem pro chodce“.

Z citovaných ustanovení zákona o silničním provozu je nesporné, že v případě, kdy řidič zastaví své vozidlo před přechodem pro chodce s úmyslem umožnit chodcům bezpečné přejití a následně pokračovat v jízdě, jedná se o zastavení vozidla ve smyslu § 2 písm. p), nikoliv o zastavení podle písmene o) tohoto zákona. Činí tak totiž, kromě odlišného důvodu, v reakci na dopravní situaci vzniklou nezávisle na jeho vůli. Jízdní manévr, jímž se řidič vozidla vyhybá vozidlu, které před ním zastavilo před přechodem pro chodce ke splnění povinnosti neohrozit a neomezit přecházející chodce, je proto předjížděním ve smyslu § 17 zákona o silničním provozu, nikoliv objížděním podle § 16 téhož zákona.“

28. Shora citované závěry jsou do značné míry použitelné i v posuzovaném případě. Z tvrzení žalobce ani ze skutkových zjištění nevyplývá, že by vozidla, jež stála před křižovatkou z důvodu čekání jejich řidičů na to, až se na světelném signalizačním zařízení křižovatky rozsvítí zelené světlo a následně až projedou tramvaje v přímém směru (načež tato vozidla odbočila vlevo), stála před křižovatkou z důvodu poruchy nebo jiného důvodu trvalejší povahy. Naopak je zjevné, že ihned poté, co se na světelném signalizačním zařízení křižovatky rozsvítilo zelené světlo a následně v přímém směru projely tramvaje, tato vozidla odbočila vlevo. Z uvedeného je zřejmé, že se v posuzovaném případě jednalo o zastavení vozidla ve smyslu § 2 písm. p), nikoliv o zastavení podle § 2 písm. o) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Žalobcův manévr tak bezesporu lze označit za předjíždění, nikoliv objíždění. Soud navíc podotýká, že z předmětného videozáznamu je patrné, že v okamžiku, kdy žalobcovo vozidlo předjíždělo vozidlo registrační značky X, toto vozidlo jiného účastníka silničního provozu již bylo v pohybu (pomalu se rozjíždělo). Z uvedených důvodů je i tato žalobní námitka nedůvodná. Soud tedy závěr správních orgánů, že se jednalo o nedovolené předjíždění ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7. zákona o provozu na pozemních komunikacích, shledal správným.
29. Pokud jde o žalobcovu námitku týkající se fotodokumentace obsažené ve správním spise, soud připouští, že z této fotodokumentace, na níž je mimo jiné zachyceno vozidlo, kterým žalobce spáchal předmětné přestupky, nebo dopravní značka B21a („Zákaz předjíždění“) na začátku mostu Legií, není seznatelné, kdy došlo k jejímu pořízení. Spáchání přestupku je však jednoznačně zřejmé z videozáznamu rovněž založeného ve správním spise, z něhož už datum a čas spáchání přestupku lze poznat. Z tohoto videozáznamu je taktéž patrné, že žalobce předjel ostatní účastníky silničního provozu přes vodorovnou dopravní značku V1a („Podélná čára souvislá“), přes níž je zakázáno předjíždět. I kdyby tedy v okamžiku spáchání žalobci vytýkaného jednání nebyla na začátku mostu Legií umístěna dopravní značka B21a, žalobce porušením zákazu plynoucího z dopravní značky V1a („Podélná čára souvislá“), jež byla zakotvena v § 18 písm. a) a příloze 4 tehdy účinné vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, bezpochyby spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7. zákona o provozu na pozemních komunikacích. Ani tato žalobní námitka tak není důvodná.

30. Ze shora uvedených důvodů soud nepřisvědčil ani obecně formulované námitce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a o nezjištění všech skutečností svědčících ve prospěch i neprospěch žalobce; správní orgány naopak v dostatečném rozsahu zjistily skutkový stav věci ve smyslu § 3 správního řádu. Rovněž nemůže obstát ani obecná námitka nepřezkoumatelnosti, neboť z napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jsou seznatelná (řádně učiněná) skutková zjištění, jakož i na jejich základě přijaté právní závěry. Žalobce pak neuvedl, se kterými konkrétními argumenty (odvolacími námitkami) se měl žalovaný v napadeném rozhodnutí opomenout vypořádat; soud proto pouze uvádí, že dospěl k závěru, že žalovaný se s odvolacími námitkami řádně vypořádal. Co se týče žalobcem tvrzeného pochybení správních orgánů spočívajícího v neprovedení výsledku svědků (policistů), zdejší soud zejména s ohledem na pořízený videozáznam, jehož pravost žalobce nikterak nezpochybnil, shledal tento důkaz nadbytečným, neboť spáchání žalobci vytykaného jednání je z něj jednoznačně patrné.
31. Pokud jde o námitku žalobce, že ohledně přestupku ze dne 1. 10. 2015 se stejným způsobem chovali i policisté jedoucí za žalobcem, přičemž bylo zpochybněno, zda měli policisté při jízdě zapnuté výstražné zařízení, zdejší soud uvádí, že okolnost, zda policisté měli zapnuté výstražné zařízení, nemá vůbec žádný vliv na přijetí závěru, zda se žalobce předmětného přestupku dopustil, či nikoliv. Ani samotný žalobce spáchání daného přestupku ze dne 1. 10. 2015 nikterak nezpochybnil. I tato námitka je tudíž nedůvodná.
32. Co se týče tvrzení žalobce, že do odůvodnění rozhodnutí nepatří doporučení žalovaného, čemu se má správní orgán pro příště vyvarovat, a dále námitky žalobce, že odmítá tvrzení žalovaného, že si řádně nepřečetl obsah oznámení, soud podotýká, že ani jedna z těchto okolností nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (ani na zákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně).
33. Ohledně žalobcem namítaného nesprávného poučení v žalobou napadeném rozhodnutí zdejší soud uvádí, že poučení uvedené žalovaným v napadeném rozhodnutí („Toto rozhodnutí je konečné. Podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu se proti němu nelze dále odvolat.“) se nijak nevylučuje se skutečností, že proti tomuto rozhodnutí nelze podat ani rozklad. Přitom sám žalobce v doplnění žaloby nepřímou připustil, že proti žalobou napadenému rozhodnutí rozklad podat nelze [to vyplývá z § 152 odst. 5 (resp. z § 152 odst. 4 ve znění účinném v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí) ve spojení s § 91 odst. 1 správního řádu]. Pokud proti napadenému rozhodnutí nelze podat rozklad, pak žalovaný nemohl pochybit, když v poučení kromě skutečnosti, že se proti tomuto rozhodnutí nelze dále odvolat, výslovně nezmínil i (zcela samozřejmou) skutečnost, že proti němu nelze ani podat rozklad. Této skutečnosti však nasvědčuje první věta poučení („Toto rozhodnutí je konečné.“). Poučení učiněné žalovaným pak odpovídalo znění § 91 odst. 1 správního řádu, pročez je nelze považovat za nezákonné, nesprávné ani matoucí. Ani tato námitka tedy není důvodná.
34. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. června 2018

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně